

23. oktoobril 2019 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Austria Vabariik**(kohtuasi C-787/19)**

(2019/C 413/43)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled*Hageja:* Euroopa Komisjon (esindajad: J. Jokubauskaitė ja M. Wasmeier, *Bevollmächtigte*)*Kostja:* Austria Vabariik**Hageja nõuded**

Hageja palub:

- Tuvastada, et Austria Vabariik on rikkunud nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽¹⁾ artiklist 73 ja artiklitest 306–310 tulenevaid kohustusi, kuna ta jättis reisbüroode suhtes kehtivast ühisest käibemaksusüsteemist välja reisiteenused, mida osutatakse maksukohustuslastele, kes kasutavad teenuseid oma ettevõtte tarvis, ning kuna ta lubas selle erikorra kohaldamisalasse jäävatel reisibüroodel määrata maksustatav väärtus kindlaks teenuste rühmade ja kõigi maksustamisperioodil osutatud teenuste kohta;
- Mõista kohtukulud välja Austria Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Hageja väidab, et Austrias ette nähtud reisikorraldusteenuste käibemaksu arvutamise kord ei ole kooskõlas direktiiviga 2006/112. Direktiivi artiklites 306–310 on ette nähtud erikord, mille kohaselt kujutavad reisibüroode poolt klientidele osutatud reisikorraldusteenused endast ühte ainsat teenust.

Esiteks ei ole lubatud, et maksukohustuslased, kes kasutavad reisikorraldusteenuseid enda ettevõtte tarvis, on välistatud selle erikorra kohaldamisalast. Juba 26. septembri 2013. aasta otsuses kohtuasjas C-189/11, komisjon vs. Hispaania, tuvastas Euroopa Kohus, et erikorda tuleb kohaldada mitte üksnes erasisikutest lõpptarbijatele osutatud teenuste, vaid ka maksukohustuslastest ettevõtjatele osutatud teenuste suhtes. Liikmesriikidel ei ole vabadust piirata kohaldamist üksnes esimesena nimetatud gruppiga. Seda kinnitas Euroopa Kohus veelkord oma 8. veebruari 2018. aasta otsuses komisjon vs. Saksamaa (C-380/16, EU:C:2018:76).

Teiseks ei ole Austria käibemaksuõiguses ette nähtud arvutusmeetod direktiiviga 2006/112 kooskõlas. Vastavalt direktiivi artiklitele 73 ja 306–310 tuleb maksustatav väärtus iga reisi suhtes eraldi kindlaks määrata. Austria õigus lubab aga teatud ajavahemikul osutatud „teenuste gruppide“ või toimunud reiside suhtes määrata kasumimarginaali kindlaks pašuasaalselt. Euroopa Kohus nentis eespool nimetatud kohtuotsuses ka seda, et selline üldine kindlaksmääramine ei ole kooskõlas ühise käibemaksusüsteemiga.

⁽¹⁾ ELT 2006, L 347, lk 1.

25. oktoobril 2019 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Poola Vabariik**(kohtuasi C-791/19)**

(2019/C 413/44)

Kohtumenetluse keel: poola

Pooled*Hageja:* Euroopa Komisjon (esindajad: K. Banks, H. Krämer, S. L. Kalèda)

Kostja: Poola Vabariik

Hageja nõuded

1. Tuvastada, et kuna Poola Vabariik on:

- teinud võimalikuks selle, et kohtuotsuste sisu saab kvalifitseerida üldkohtute kohtunike distsiplinaarrikkumisena (Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (üldkohtute korralduse seadus), § 107 lõige 1 ja Ustawa o Sądzie Najwyższym (Poola kõrgeima kohtu seadus), § 97 lõiked 1 ja 3),
- jätnud tagamata, et Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkoda, kes teostab kontrolli kohtunike kohta distsiplinaarmentlustes tehtud otsuste üle (Poola kõrgeima kohtu seadus, § 3 lõige 5, § 27 ja § 73 lõige 1, koostoimes Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa (riikliku kohtunike koja seaduse) §-ga 9a), oleks sõltumatu ja erapooletu,
- andnud Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkojale kaalutusõiguse määrata distsiplinaarküsimustes pädev esimese astme kohus kohtuasjades, mis puudutavad üldkohtute kohtunikke (üldkohtute korralduse seadus, § 110 lõige 3 ja § 114 lõige 7) ja sellest tulenevalt jätnud tagamata, et distsiplinaarasjad vaatab läbi „seaduse alusel moodustatud“ kohus, ning
- andnud justiitsministrile voli määrata ametisse justiitsministri distsiplinaarametnik (Rzecznik Dyscyplinary Ministra Sprawiedliwości) (üldkohtute korralduse seadus, § 112b) ja seega jätnud tagamata, et üldkohtute kohtunike distsiplinaarasjad vaadataks läbi mõistliku aja jooksul; ning näinud ette, et: toimingutel, mis on seotud kaitsja määramisega ja kaitsetoimingutel, mida viimane teeb, ei ole distsiplinaarmentlust peatavat toimet (üldkohtute korralduse seadus, § 113a), ning et distsiplinaarkohus jätkab menetlust isegi siis, kui menetlusalune kohtunik või tema esindaja põhjendatult kohal ei viibi (üldkohtute korralduse seadus, § 115a lõige 3), ja seega on jätnud tagamata menetlusaluste üldkohtu kohtunike kaitseõigused,

on Poola Vabariik rikkunud talle ELL artikli 19 lõike 1 teisest lõigust tulenevaid kohustusi; ning:

- kuna Poola Vabariik on teinud võimalikuks selle, et kohtute õigust pöörduda eelotsusetaotlusega Euroopa Kohtu poole piirab võimalus algatada distsiplinaarmentlus,

on Poola Vabariik rikkunud talle ETL artikli 267 teisest ja kolmandast lõigust tulenevaid kohustusi.

2) mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Esiteks, mis puudutab ELL artikli 19 lõike 1 teise lõigu rikkumist, siis väidab komisjon, et vaidlusalused sätted: (i) teevad võimalikuks kohtuotsuse sisu kvalifitseerimise distsiplinaarrikkumiseks; (ii) ei taga, et Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkoda, kes teostab kontrolli distsiplinaarmentlustes langetatud otsuste üle, oleks sõltumatu ja erapooletu; (iii) annavad Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkoja presidendile kaalutusõiguse määrata distsiplinaarküsimustes pädev esimese astme kohus kohtuasjades, mis puudutavad üldkohtute kohtunikke ja sellest tulenevalt jätnud tagamata, et distsiplinaarasjad vaatab läbi „seaduse alusel moodustatud“ kohus; (iv) ei taga, et üldkohtute kohtunike distsiplinaarküsimused vaadataks läbi mõistliku aja jooksul ega taga ka kaitseõigusi menetlusalustele üldkohtu kohtunikele.

Teiseks, ETL artikli 267 teise ja kolmanda lõigu rikkumise kohta väidab komisjon, et vaidlusalused riigisisese sätete teevad võimalikuks selle, et kohtute õigust pöörduda eelotsusetaotlusega Euroopa Kohtu poole piirab võimalus algatada distsiplinaarmentlus.